

HÅKAN ÖSTLUNDH

DE **MAN** OP DE **BODEM**

LITERAIRE THRILLER

de
RODE
Kamer

Håkan Östlundh

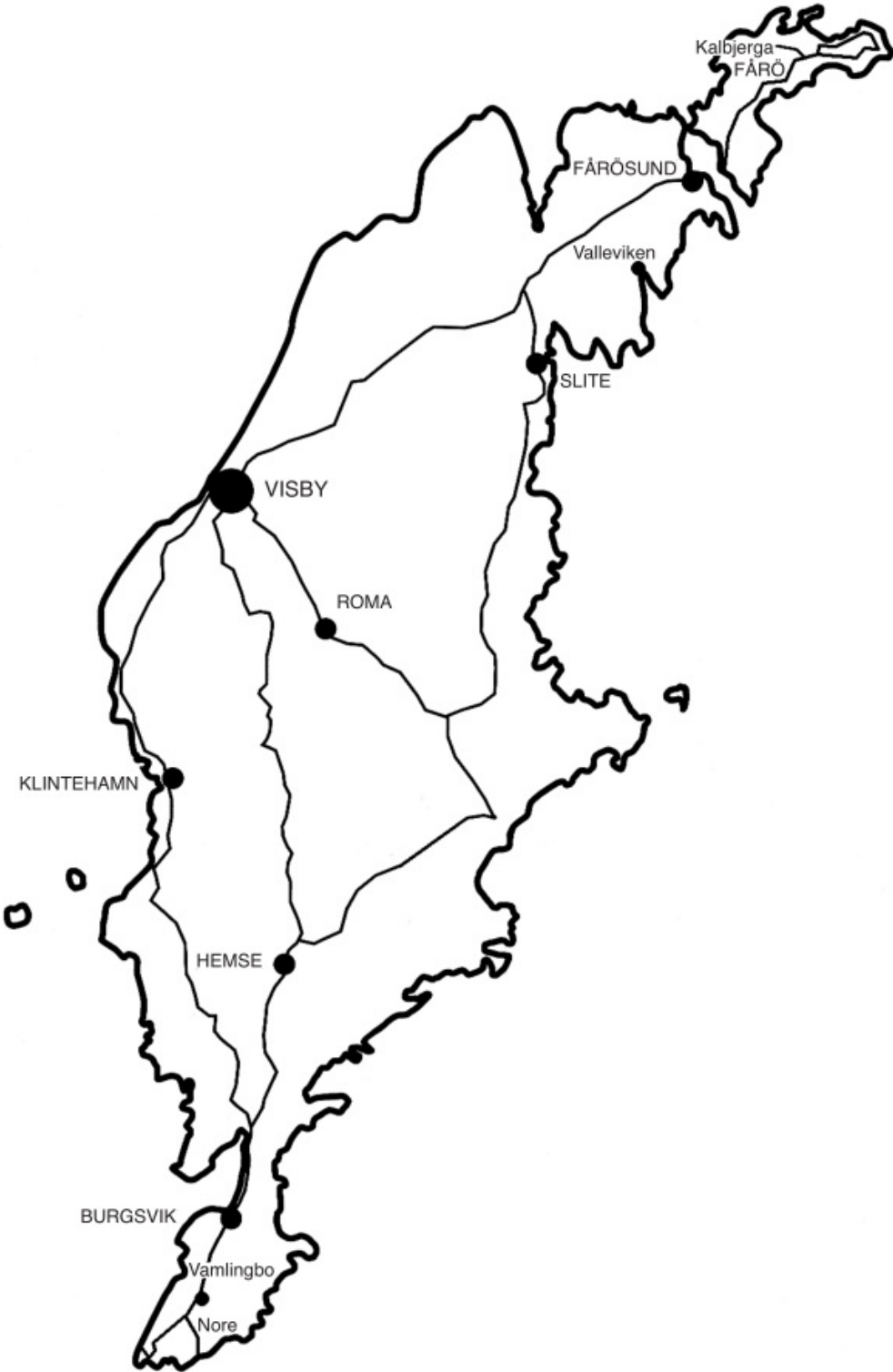
DE MAN OP DE BODEM

Uit het Zweeds vertaald door Ron Bezemer

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

GOTLAND

1

De gestage regen van die ochtend die de bladeren van de bomen voortdurend had doen ritselen, hield eindelijk op toen Josefin Broberg bij de watertoren in Alva uit haar auto stapte. Ze keek omhoog naar de sombere novemberlucht. Het drieëndertig meter hoge, cilindervormige gebouw stak boven de boomtoppen uit. De vuile streep langs de gevel deed sommige mensen geloven dat de toren lekte, maar de verkleuring van het beton werd slechts veroorzaakt door regenwater dat van het dak sijpelde.

er waren klachten binnengekomen over de kwaliteit van het water, wat overigens wel vaker voorkwam. Elke week was er wel iemand die het gemeentelijk waterleidingbedrijf belde met de opmerking dat het water dat uit zijn kraan kwam een vreemde kleur had of erg naar chloor rook; soms ook vies smaakte. Meestal was er een simpele verklaring. Bijvoorbeeld als een klant langdurig op reis was geweest en ver van het dichtstbijzijnde verbindingspunt woonde. In zo'n geval kon het nodig zijn bij thuiskomst een poosje te spoelen voor er vers water uit de kraan kwam. Maar de laatste tijd waren de klachten toegenomen, wat haar chef had doen besluiten haar eropuit te sturen voor een extra controle.

Josefin Broberg deed met haar sleutel de deur open van het wijnrode houten schuurtje dat onderaan de toren tegen de gevel stond. In dat gebouwtje bevonden zich de aan- en afvoerkleppen voor het water, de doseringspomp voor het chloor en de tonnen met geconcentreerd chloor dat verdund moest worden voor het in het reservoir van de pomp kon worden gedeponereerd. Josefin zette haar zwarte rugzak neer - voor het korte stukje van haar auto naar de deur had ze niet de moeite genomen hem om te doen - en haalde de spullen eruit die ze nodig had. Een laptop, een doorzichtig plastic glas en twee flesjes om monsters te nemen.

Ze zette de computer aan, vulde het glas met water uit het reservoir, hield het omhoog tegen het licht van de lamp aan de muur, rook eraan en nam ten slotte een slokje om te proeven. Dat laatste was geen onderdeel van de vaste procedure, maar zij vond het een makkelijke en goede indicatie voor als er iets niet in orde was. Tot zover leek alles oké. Ze logde in op de computer van het waterleidingbedrijf en checkte de waardes; ook die lieten geen afwijking zien.

Vervolgens controleerde ze de stroomsnelheid en peilde ze de rest van de hoeveelheid chloor. Ook daar geen afwijkingen. Ze tapte nog wat water af, vulde de twee steriele flesjes die ze als monsters ter analyse naar het lab moest opsturen en stopte ze samen met de laptop in haar rugzak.

Josefin deed het licht in het schuurtje uit, liep naar buiten en deed de deur achter

zich op slot. Ze keek omhoog naar de top van de toren. Binnenkort was het weer tijd om de kerstboom op het dak te zetten, iets waar zij en haar collega's zich altijd op verheugden, al zolang zij er werkten. Een kleine kerstboom met lichtjes. Dat zag er vanaf de weg sfeervol uit.

Zou ze even naar boven gaan? Gewoonlijk deden ze dat niet, maar nu ze toch bezig was een extra controle uit te voeren was het misschien maar beter ook boven de zaak te inspecteren. Ze legde haar rugzak in haar auto en maakte de deur naar het trappenhuis open. Het had geen zin de laptop en de flesjes water langs de dertig meter hoge wenteltrap met zich mee te zeulen.

Ze deed het licht aan en liet de deur achter zich in het slot vallen. De aluminium trap treden maakten een piepend en krakend geluid terwijl ze in hoog tempo naar boven liep. Ze wist bijna zeker dat ook daar alles oké zou zijn. In de vijf jaar dat ze nu bij de gemeente werkte, was het slechts één keer voorgekomen dat klachten van klanten gegrond waren geweest. Die keer was door een onbekende oorzaak het ijzergehalte te hoog geweest, iets wat op zichzelf ongevaarlijk was, maar wat er wel voor zorgde dat het water enigszins een bloedsmaak kreeg.

Ze kwam boven op de ruimte tussen het dak en het diepe reservoir eronder. Een cirkelvormige, koude betonnen plek met een diameter van ruim tien meter. Behalve een kast van groen plaatijzer en een wankel tafeltje was het er leeg. Langs een van de wanden liep een betonnen trapje naar beneden tot de deur die toegang gaf tot het waterreservoir. Josefin liep de trap af terwijl ze met haar hand de zwarte ijzeren leuning vasthield. Ze deed het licht aan boven het waterreservoir en keek door het inspectieraampje naar het spiegelgladde wateroppervlak. In principe gingen ze het reservoir uitsluitend in als de watertoren was afgesloten voor schoonmaak of onderhoud. Om begrijpelijke redenen moest het contact met de buitenwereld tot een minimum worden beperkt. Hoewel Josefin ook nu niet van plan was geweest naar binnen te gaan en alleen maar een kijkje door de inspectieruit wilde nemen, veranderde ze van gedachten. Nu ze hier eenmaal was, kon ze haar controleronde net zo goed grondig aanpakken. Voor ze de sleutel tevoorschijn haalde, bond ze haar lange zwarte haar in een paardenstaart. Ze deed de toegangsdeur naar het reservoir open, bleef even staan om de blauwe plastic schoenbeschermers aan te trekken en stapte toen de smalle balustrade op die rondom was afgezet met een ijzeren hek. Haar voetstappen echoden tussen de betonnen wand en het water en elk geluid dat het plastic rond haar schoenen maakte, vloog ritselend omhoog om weg te sterven onder het hoge dak. Ze hield van die geluiden, gezellig en tegelijk ook een beetje griezelig.

Ze was nu dicht bij het water. Het niveau was bijna op zijn hoogst. Dat was

normaal in deze tijd van het jaar. Alleen tijdens de zomermaanden, als er veel vakantiegangers waren en de mensen regelmatig hun tuin sproeiden, zakte het waterniveau.

Ze deed de sterke schijnwerpers aan die in de nok van het dak hingen en keek naar het bassin beneden. Het rimpelloze wateroppervlak leek op een glazen schijf, maar het reflecterende licht van de lampen maakte dat ze weinig zag. Josefin ging op haar hurken zitten en stak haar hoofd door de spijlen van het hek. Vanaf deze plek was de afstand tot de bodem zesentwintig meter. De muren van het reservoir waren donker, maar het water was zo helder als glas.

Lag daar beneden iets? Josefin stak haar bovenlichaam nog iets verder door het hek en boog zo ver naar voren dat ze met het puntje van haar neus bijna het water kon aanraken. Ook een manier om ergens je neus in te steken. Maar dit was haar werk. Ze bemoeide zich niet met iets waar ze niks mee te maken had.

Lag daar echt iets of leek het maar zo?

Geschrokken trok ze met een ruk haar hoofd naar achteren en sloeg met haar kruin tegen een van de spijlen van het ijzeren hek.

‘Verdomme,’ vloekte ze hardop en kromp in elkaar van de pijn.

Ze drukte haar hand tegen haar achterhoofd en deed haar ogen dicht. Stel je voor dat ze in het water was gevallen.

De ergste pijn ebde geleidelijk weg. Ze deed haar ogen open en keek weer naar het water. Op de bodem van het reservoir lag iets, dat wist ze nu heel zeker. Hoe was het daar in vredesnaam terechtgekomen? Zoiets moest onmogelijk zijn. De enigen die toegang tot de watertoren hadden, waren gemeenteambtenaren. Er zat weliswaar geen alarminstallatie op de toren, maar als iemand er zonder sleutel was binnengedrongen zouden ze dat gemerkt moeten hebben.

Langzaam stond ze op en wreef over haar achterhoofd. Wat kon het zijn dat daar op de bodem lag? Ze liep de betonnen trap op om de waterkijker te halen die één etage hoger in de plaatijzeren kast werd bewaard. Vervolgens wurmde ze voorzichtig weer haar hoofd tussen de spijlen van het hek en zette de trechtervormige kijker op het water.

Josefin hoefde maar heel even een blik door de kijker te werpen om te zien wat daar beneden lag, zesentwintig meter onder haar. Op de bodem van het bassin lag een mens. Het lichaam van een mens met een wit, opgezwollen gezicht.

2

Dwars door het vaste, dikke wolkendek dat als een deken al weken boven Gotland lag, kon men die dag voor het eerst iets van de zon ontwaren. Het was een paar minuten voor drie. Om vijf over drie zou Nadja's bus aankomen.

Viktor reed via *Ronehamnsvägen* Hemse binnen. De grote witte bol met het logo van het benzinestation OK en de dorpswinkel, die vroeger altijd ver boven de daken en boomtoppen uitstak, was al jaren geleden gesloopt. De meeste mensen sloegen geen acht op zulke details, maar voor hem betekende het iets. Die bol zelf kon hem niets schelen, die was onbelangrijk. De verandering, daar ging het hem om. Van die kleine dingen waaraan je kon merken dat de tijd verstreek, die hem eraan herinnerden dat hij geen vijftien meer was, maar een volwassen man van drieëntwintig.

Drieëntwintig. Al verrekte oud. Al vijf jaar had hij zijn rijbewijs en was hij meerderjarig. Een eeuwigheid. Als hij daaraan dacht werd hij flink zenuwachtig. De tijd. Anderen stonden daar nooit bij stil. Die zouden voor ze het wisten grijs en krom ergens op *Storgatan* staan met een wandelstok. Dan kwamen ze elkaar tegen bij de bakkerij van Bagarns. "Weet jij nog dat ze dat benzinestation met die witte bol hebben gesloopt, daar naast de voormalige dorpswinkel?" "Ja, dat moet nu al meer dan vijftig jaar geleden zijn."

Hij huiverde. Wat hij nu niet meemaakte, zou hij nooit meer meemaken. Dat zeiden ze toch altijd tegen je, die oudjes - het advies waar ze je voortdurend mee om de oren sloegen: Gebruik je tijd goed, wees zuinig op je tijd zolang je nog jong bent. Houd daar rekening mee.

Toen hij het terrein van het busstation opdraaide, reed hem in een slakkengang een zwarte, tot tractor omgebouwde pick-up tegemoet. Hij zag de witte baard van Tipp boven het stuur en zwaaide even naar hem. Viktor kende hem niet erg goed. Een paar jaar geleden had hij af en toe wat zelfgestookte alcohol van hem gekocht.

Wegens rijden onder invloed was Tipp in een grijs verleden zijn rijbewijs kwijtgeraakt en vervolgens was het hem nooit meer gelukt te slagen voor het nieuwe rijexamen. Vandaar die omgebouwde pick-up. Hij mocht wel blij zijn dat hij niet was opgepakt wegens het illegaal stoken en verkopen van alcohol. In Sudret woonden veel mensen die er geen punt van maakten om met een borrel op achter het stuur te kruipen. Gecontroleerd werd er hoogstens in de weekends; 's zomers ook wel doordeweeks als er veel toeristen waren. In andere gevallen moest je alleen voorzichtig zijn als je naar Visby reed. Maar Tipp werd in de gaten gehouden. En nu

hadden ze ook in Hemse weer een politiebureau geopend. Dat was jammer. Althans voor types zoals Tipp. Viktor reed nooit als hij gedronken had, of met een kater. Hij had zijn rijbewijs nodig, hij moest met zijn auto zowel naar Visby als naar het vasteland kunnen. En hij wilde geen strafblad. Hij reed het laatste stukje naar het lichtgele gebouw van het busstation en zette zijn pick-up truck op een van de parkeerplaatsen. Hij deed de motor uit, maar bleef achter het stuur zitten. Het was precies drie uur. Er stond niemand bij de bushalte.

Vandaag kon hij het rustig aan doen. Hij hoefde niet te werken. Tijd genoeg om Nadja te zien. Morgen was hij ook vrij en moest hoogstens een paar dingen via zijn computer regelen.

Hij trommelde met zijn vingers op het stuur, draaide de contactsleutel een slag om, zodat hij de radio kon aanzetten, maar vond geen programma dat hem aanstond. In plaats daarvan zette hij de cd-speler aan, wist dat de cd van Pascal er nog in zat. Net op het moment dat de stemmen van Manuela De Gouveias en Isak Sundström uit de luidsprekers klonken, zag hij in zijn achteruitkijkspiegel de bus aankomen. Hij wachtte tot het nummer was afgelopen, waarna hij het contactsleuteltje terugdraaide en uitstapte. Hij liep rustig naar de halte, waar hij aankwam nog voor de bus stilstond.

Hoewel de gezichten van de passagiers zich slechts als schaduwen achter de ruiten aftekenden, probeerde hij toch een glimp van haar rode haar op te vangen, maar kon haar niet ontdekken. Eigenlijk was Nadja's haar donkerbruin, maar ze had het roodgeverfd. Niet henna, maar prachtig donkerrood. Ze zat in de hoogste klas van het gymnasium in Säve. Hij had er zelf ook op gezeten, maar hij was er al na het eerste jaar afgegaan. Hij had best goede cijfers, in elk geval voor de vakken die hij interessant vond, dat was het probleem niet geweest. Maar al die kostbare tijd alleen maar op school doorbrengen, dat kon hij niet. Ze zaten er zoveel uren te verspillen. Je verloor er zoveel tijd. Hij had het gevoel dat de docenten, als ze het echt hadden gewild, al die lessen gemakkelijk in de helft van de tijd hadden kunnen geven. Hij verdroeg het niet als alles zo langzaam ging. Dan wilde hij maar één ding: wegwezen.

De bus stopte bij de halte waarna de deuren met veel gesis opengingen. Op hetzelfde moment parkeerde achter hem een glanzend groene Volvo. Het rechterportier ging open en er stapte een vrouw van ongeveer veertig jaar uit. De moeder van Nadja.

Ze wierp een onvriendelijke blik in zijn richting terwijl ze snel naar de achterdeur van de bus liep. Viktor besloot te blijven staan waar hij stond.

Nadat twee jongens, beiden in een zwart jack en met een baseballpet, waren

uitgestapt, verscheen Nadja.

‘Dag lieveling, mijn auto staat hier,’ hoorde hij haar moeder zeggen.

Ze deed haar best om zo in Nadja’s gezichtsveld te staan dat die hem niet kon zien. Maar Nadja was langer dan haar moeder.

‘Kom, stap in.’

Nadja bleef staan en keek naar Viktor.

Hij trok zijn wenkbrauwen op en maakte met zijn handen een vragend gebaar. Nadja wilde naar hem toe lopen, maar haar moeder hield haar tegen.

‘Doe wat ik zeg, Nadja.’

‘Maar mamma.’

Haar moeders stem klonk nu scherper.

‘Je stapt nu in, hoor je me. En verder geen praatjes meer.’

Nadja wierp een vermoeide blik in Viktors richting. Dat ontging haar moeder niet die zich omdraaide en met drie grote stappen naar Viktor liep.

‘En jij!’ zei ze terwijl ze haar opgeheven vinger vlak voor zijn borst heen en weer zwaaide, waarbij ze bijna de kraag van zijn openstaande jack aanraakte. ‘Als jij ook maar een greintje respect voor Nadja hebt, laat je haar met rust. Nadja is pas achttien en ze zit nog op school. Ze heeft geen behoefte aan een boef uit Rums.’

Ze ging steeds harder praten en haar laatste woorden moest iedereen binnen een straal van vijftig meter rond de bushalte hebben gehoord. Viktor voelde zich koud worden.

Dat kwam niet door haar beledigende beschuldiging, maar een fractie van een sombere seconde was hij ervan overtuigd dat ze iets wist. Werd er over hem gekletst? Daarna werd hij weer rustig. Dat was onmogelijk. Als er over hem was gepraat en de geruchten zouden Nadja’s moeder hebben bereikt, had hij nu al in de gevangenis gezeten. Ze wist niets. Zo dacht ze alleen maar over hem. Een boef. Omdat hij uit Rums kwam, omdat hij zijn school niet had afgemaakt, omdat hij was wie hij was.

‘Ik denk dat jij dat zelf ook wel begrijpt als je er goed over nadenkt,’ voegde ze er op iets mildere toon aan toe.

Nadja’s vermoeide oogopslag had plaatsgemaakt voor een woedende blik. Kwaad en verongelijkt keek ze naar haar moeder, maar de strijd had ze kennelijk opgegeven. Ze liep met grote stappen naar de Volvo en rukte het achterportier open. Haar luide ‘verdomd rotwijf’ werd halverwege onderbroken door het dichtvallen van de deur, waarbij de laatste lettergreep als gemompel wegstierf achter de autoruit.

Haar moeder bleef nog een paar seconden voor Viktor staan alsof ze haar woorden met een soort laserblik in zijn hersens wilde branden. Ze had dik bruin

haar, net als Nadja voor ze het geveerd had, maar bij haar was het in een heel ander model geknipt. Ze had witte, regelmatige tanden, met uitzondering van een klein spleetje tussen haar voortanden, een rechte neus, behalve het uiteinde dat een ietsje omhoog wees. Nadja was bijna het evenbeeld van haar moeder die met een beetje goede wil voor haar oudere zus had kunnen doorgaan. Hij voelde zich ongemakkelijk als hij hen tegelijk zag. Twee bijna identieke vrouwen, één die van hem hield en één die hem naar alle waarschijnlijkheid verafschuwde.

Nadja's moeder wendde haar blik van hem af, liep met snelle boze stappen naar haar auto en reed plankgas weg. Hij bleef staan kijken hoe de auto bij Ronevägen linksaf sloeg. Een boef uit Rums. Ja, hij kwam uit een streek van steenhouwers en landarbeiders, misschien hier en daar een paar keuterboertjes. Maar was zij dan zoveel beter?

Terug in zijn pick-up zette hij de cd-speler weer aan. Hij draaide het volume hoog en luisterde naar 'Måne över Fårösund'; pas nadat het nummer helemaal was afgelopen draaide hij de contactsleutel om een reed achteruit de parkeerplaats af. Langzaam reed hij het korte stukje naar de winkel van Konsum. Hij had geen zin om bekenden tegen te komen, waar niet aan te ontkomen was als hij naar de ICA-supermarkt ging. Daar, midden in het centrum van Hemse, naast de Systembolaget, was de kans groot dat hij een paar boeven uit zijn streek tegen het lijf zou lopen. Uit Rums, uit Stånga of misschien zelfs helemaal uit Grötlingbo. Boeven was misschien wat overdreven. Het waren kleine ritselaars, jongens die bijvoorbeeld een stelletje zwartwerkers voor je konden regelen, van Gotland of uit Polen als het nodig was, die een beetje handelden in zelfgestookte drank of gesmokkelde sigaretten, bij wie je een goedkope homecinema-installatie kon bestellen, die misschien zelfs wel wat hasj konden regelen en die altijd wel een tip hadden waar je op het eiland een meisje kon vinden dat het tegen betaling deed.

Maakte het van hem een boef als hij, in plaats van met versleten types zoals Nadja's moeder, liever omging met Alcohol-Arie, Smokkel-Simon, TV-Lasse of Kутten-Kees? Ja, hij kende natuurlijk ook veel werklozen en junkies, maar met hen wilde hij niets te maken hebben; die kreeg je als het ware op de koop toe. Maar maakte dat hem tot een boef?

Hoewel, afgezien van degenen met wie hij omging, was hij in feite wel een boef. Ook al wist niemand dat. Of in elk geval bijna niemand.

Hij keek naar zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Gladgeschoren en keurig gekamde haren. Alsof dat wat uitmaakte. Verdomde klerewijf, wat had ze überhaupt met hen te maken? Nadja was achttien, zoals haar moeder had bevestigd, achttien en

dus meerderjarig. Zij bepaalde zelf wel hoe ze wilde leven. Hij balde zijn vuisten en sloeg twee keer hard naast zich tegen de zitting van zijn stoel. Dat hielp niet en terwijl hij om zich heen zocht naar iets om kapot te slaan hoorde hij een sms'je binnenkomen.

Hij haalde zijn mobieltje uit zijn zak. Het was een bericht van Nadja.

Kom me morgen in Visby ophalen.

Ik ben om 14.50 vrij.

XOX

3

Inspecteur Fredrik Broman bladerde door de brochure van de gemeentelijke woningdienst en realiseerde zich dat het formulier al meer dan twee weken geleden ingeleverd had moeten zijn.

Hoe had hem dat nou kunnen ontgaan? vroeg hij zich af, maar hij wist het antwoord wel. Hij had het niet kunnen opbrengen alle informatie gedetailleerd in zich op te nemen. Nadat de dikke brochure een paar maanden geleden in zijn brievenbus was geploft, had hij vluchtig de eerste pagina gelezen en hem vervolgens weggelegd op een plank in de keuken. Daar had hij al die tijd gelegen.

Toen hij de instructies een keer goed doorlas, besepte hij dat hij van het huis en de grond een plattegrond met een schaal van 1:500 nodig had om zijn aanvraag compleet te maken. Hij vond het telefoonnummer van het kadaster in de gemeentelijke brochure, draaide het nummer en hoorde een stem op een bandje zeggen dat er nog veertien wachtenden voor hem waren. Toen hij na een tijdje was opgeschoven naar plaats acht in de rij begon op zijn bureau zijn mobiele telefoon te zoemen. Het was Göran eide.

Hij nam op en zei 'hallo.'

'Heb je tijd om even bij me langs te komen?' vroeg Göran.

Zijn stem klonk alsof het dringend was.

'Natuurlijk, ik kom eraan.'

Hij aarzelde even, maar gaf toen zijn plaats in de rij wachtenden op.

Hij had best tegen Göran kunnen zeggen dat hij bezet was, dacht hij terwijl hij door de gang liep. Hij had hem niet hoeven vertellen dat hij bezig was met de aanvraag van een bouwvergunning voor een nieuwe riolering. De telefooncentrale van het kadaster zou vast niet meer bereikbaar zijn tegen de tijd dat hij opnieuw kon bellen.

Zonder te kloppen deed hij de deur van Görans kamer open.

'Hallo,' zei Göran, 'kom binnen en ga zitten.'

Fredrik kreeg onmiddellijk het gevoel dat zijn chef het met hem over iets anders wilde hebben dan het lopende onderzoek. Göran maakte een uitnodigend gebaar in de richting van de nieuwe zithoek voor bezoekers waarmee hij zijn kamer een paar weken geleden had laten inrichten - vier grote fauteuils, bekleed met blauwe stof. Ze hadden iets poenerigs, waren eigenlijk te mooi voor deze omgeving en tijdens de geïmproviseerde bijeenkomsten die veelal in Görans kamer plaatsvonden sloegen de meeste collega's vaak hun ogen neer. De vorige stoelen waren prima geweest, het

had er toen domweg veel beter uitgezien.

Göran glimlachte naar hem, legde zijn leesbril weg en streek nadenkend over zijn kale hoofd. Toen Fredrik nog maar net bij de politie van Gotland was begonnen, was op dat hoofd alleen nog maar een klein kaal plekje te zien geweest.

‘Tja, er is iets waar ik even met je over wil praten,’ zei Göran.

Fredrik had het dus bij het rechte eind gehad.

‘Er is een reorganisatie van de afdeling recherche in aantocht.’

Fredrik knikte. Reorganiseren, wanneer waren ze daar eigenlijk niet mee bezig?

‘Ze zijn van plan de recherche te verdelen in vier eenheden met elk een eigen afdelingshoofd. Gedeeltelijk werken we nu al zo, maar dan wordt het een vast model. Een van die eenheden bestaat in principe uit het team waar je nu al werkt, de sectie geweldsmisdrijven ...’

Hij werd onderbroken door de telefoon. Göran stond zuchtend op en liep naar zijn bureau.

‘Ik had hem moet doorschakelen,’ zei hij terwijl hij een blik op het display van het telefoontoestel wierp. Sorry.’

Hij nam de hoorn op. Fredrik glimlachte en maakte een gebaar dat het wat hem betrof geen probleem was.

‘Met Göran.’

De commissaris luisterde zwijgend en stelde vervolgens kort een paar vragen. Zijn gezicht verstrakte alsof hij alles vergat waar hij op dat moment mee bezig was. Fredrik kende die gelaatsuitdrukking.

‘We komen naar je toe,’ zei Göran.

Hij legde de hoorn neer en keek naar Fredrik.

‘In de watertoren in Alva ligt een dode man.’

‘In de toren? In het water of ...?’

‘Ja, hij ligt blijkbaar op de bodem van het bassin. Het kan natuurlijk een ongeluk zijn geweest, maar de medewerkster van de technische dienst die hem gevonden heeft begrijpt niet hoe het lichaam daar terecht kan zijn gekomen.’

Fredrik was de kamer al uit om zijn jack te halen. Göran liep door de gang achter hem aan.

‘Over dat andere onderwerp moet we het hierna maar zo gauw mogelijk even hebben. Maar tot dan kun je maar beter je mond houden over ...’

Göran keek over zijn schouder de gang in en maakte zijn zin fluisterend af:

‘De reorganisatie.’

Fredrik, Göran en Eva Karlén stonden bij het hek boven het waterreservoir en volgden zo goed mogelijk de bewegingen van de duikers zesentwintig meter onder de oppervlakte. Het bassin moest worden geleeqd, maar drieduizend kubieke meter water laten weglopen was niet iets wat je in een handomdraai deed, daar konden ze dus ook niet op wachten.

‘Ze leggen het lichaam eerst in een zak voor ze het naar boven brengen. Daarom duurt het even,’ zei Eva Karlén. ‘Ik denk dat het lichaam zelf nog wel in goede staat is. In zulk koud water verloopt het rottingsproces heel erg traag. Alleen de huid verandert. Net zoals wanneer je te lang in bad hebt gelegen.’

‘Die vrouw van de gemeente vertelde dat er klachten over de kwaliteit van het water waren binnengekomen,’ memoreerde Fredrik. Eva keek hem aan en streek even met haar vinger over haar neus zodat het puntje iets opzij boog.

‘O ja?’ zei ze verbaasd. ‘In het begin kan er wellicht iets uit de darmen lekken. En misschien bloed, als hij gewond is. Maar ik kan me moeilijk voorstellen dat dat invloed kan hebben op zo’n enorme hoeveelheid water.’

Ze dacht even na.

‘Maar natuurlijk wel als het lichaam dicht bij de uitmonding ligt.’

‘Bedankt, net wat ik wilde horen,’ zei Fredrik.

Hij voelde zijn maag omdraaien. Niet als gevolg van de dode daar op de bodem, maar omdat hij elke dag water had gedronken terwijl dat lichaam daar lag. Hij, Ninni en Simon hadden het gedronken, er eten mee gekookt, erin gebaad en ermee gedoucht.

Hij haalde zijn mobiele telefoon uit zijn zak om ongemerkt een sms’je te versturen: Gebruik geen water, maar Eva hield hem tegen.

‘Ze hebben de toevoer van deze toren al afgesloten. Het water in de gemeente komt nu direct uit het station van Stånga.’

Fredrik stopte zijn mobieltje weg en keek naar Eva die haar blik weer op het wateroppervlak had gericht. Er was maar weinig ruimte op de smalle balustrade langs het reservoir. Haar feloranje overall raakte zijn heup toen ze zich over het hek boog. Het was geen standaardkleur bij de politie. Hij nam aan dat ze hem speciaal besteld had. Dat soort dingen deed Eva nu eenmaal.

Hij ging een paar centimeter opzij. Het was al jaren geleden sinds die turbulente lentemaanden dat ze een kortstondige verhouding hadden gehad. Toch leek het alsof hun collega’s nog steeds nieuwsgierig al hun bewegingen volgden zodra Fredrik en

Eva samen in dezelfde ruimte waren. Alsof ze hoopten dat ze op de een of andere manier nog steeds samen de bloemetjes zouden buitenzetten. Dat er nog steeds iets zou zijn om over te roddelen.

Eva hief haar hoofd op en heel even keken haar blauwe ogen recht in die van Fredrik. Snel wendde hij zijn blik af.

Tien minuten later waren de duikers met de dode man aan de oppervlakte. Eva en Fredrik hielpen mee de zak uit het water te tillen en op de balustrade te leggen. Fredrik wou dat hij andere kleren had aangetrokken. Zijn broekspijpen waren nat tot aan zijn knieën en het water droop in zijn blauwe schoenbeschermers.

Ze droegen de zak naar boven en legden hem voorzichtig op de betonnen vloer. Eva deed de ritssluiting open en vouwde de bovenkant opzij als de klep van een grote tas. Ze ging naast het spierwitte gezicht op haar hurken zitten. Het zwarte haar van de man lag op zijn achterhoofd geplakt alsof het zo gekamd was. Ze tilde het hoofd van de dode voorzichtig op en bekeek het van alle kanten.

‘Geen verwondingen aan het hoofd voor zover ik het kan zien. Misschien iets in de huid wat ik nu niet zie. Eventueel bloed is waarschijnlijk door het water opgelost, zodat het lastig is mogelijk letsel vast te stellen, vooral als hij kort nadat de dood is ingetreden in het water terecht is gekomen. Maar het meest waarschijnlijk is dat hij gewoon is verdronken.’

‘Of door iemand is verdronken,’ zei Fredrik.

‘Uiteraard.’

Eva doorzocht met haar gehandschoende handen snel de kleren van de man en haalde uit een van de zakken van zijn jack een portefeuille. Ze overhandigde hem aan Göran. Het druppelende leer was door het water zacht geworden, waardoor het moeilijk was er iets uit te halen, maar na even gepeuterd te hebben haalde Göran een rijbewijs tevoorschijn.

‘Pontus Hellberg,’ las hij van het document.

Hij liet het aan Fredrik en Eva zien. Het gezicht op de foto zag er heel anders uit dan dat van de man die voor hen lag, mager en met geprononceerde trekken, maar de haarkleur klopte.